

سهام مادر ایستگاه صلواتی

مهدی چناری، بنیان گذار و عضو هیئت مدیره هیئت

من تانوجوانی سالم بودم، حتی تاییست سالگی می توانستم موتورسواری کنم، اما معلولیت ژنتیکی ام رفته رفته شدت گرفت. از کودکی در هیئت ها بزرگ شدم، یک طبقه از خانه مادرم مخصوص عزاداری بود. خودم هم عضو چند هیئت فعال در مشهد هستم. با این حال، همیشه دوست داشتم هیئتی مخصوص توان یابان راه اندازی کنم. حتی اگر در این مجتمع ساکن نبودم، این کار را می کردم. معلولان هم از نظر جسمی سختی دارند، هم نمی توانند در هیئت های دیگر شرکت کنند. ۱۳ آذر، روز جهانی معلولان، هیئتمان راه اندازی کردیم. آن راثبت کردیم تا کارها را بدون مشکل جلو ببریم و هفت عضو هیئت مدیره داریم. هر هفته دو شنبه ها بدون پرو برگرد حدیث کساء می خوانیم و بعد از آن منبر برگزار می شود. آقای کاظمی که خودش هم از خانواده معلولان است، سخنرانی می کند. یک بار، عید غدیر پارسال، در کوچه علوی، راسته پنجنتن ۵۵ ایستگاه صلواتی زدیم. معمولاً مجوز این ایستگاه ها را به هیئت های سرشناس می دهند، اما ما هم توانستیم سهمی در این جشن بزرگ داشته باشیم.

هدف ما فقط عزاداری نیست، بلکه ایجاد ارتباط بین توان یابان و مسئولان است. ما خیرری می شناسیم که می تواند دستگاه تولید لوازم بهداشتی در اختیار ما بگذارد تا برای توان یابان اشتغال زایی کنیم، اما به فضایی مناسب نیاز داریم. امیدواریم که روزی این تعامل بین جامعه توان یابان و مسئولان برقرار شود و ما بتوانیم به استقلال بیشتری برسیم.

اینجا احساس راحتی می کنم

تکنم چناری، عضو هیئت مدیره هیئت و خادم بار حرم

سال هاست که به فعالیت های مذهبی مشغولم. در کنار خادم یاری حرم، تلاش می کنم در این هیئت هم فعالیت داشته باشم. هیئت فقط برای عزاداری نیست، بلکه فرصتی برای رشد و حمایت از یکدیگر است. خاطرم هست یک روز در مهد الرضا^(ع) کودکی، من را به مادرش نشان داد و خندیدند. در حالی که وقتی چادر سرم است، معلولیت خیلی مشخص نیست، به ویژه چند سال پیش که مشکل یایم به شدت الان نبود. یک روز بعد فهمیدم شاگرد خودم است. متأسفانه ما همه جا با این نگاه ها روبه رو هستیم؛ به همین دلیل در هیئت خودمان احساس راحتی می کنیم.

به خاطر خانواده ام آدمم

مرضیه یزدانی، عضو گروه اجرایی هیئت

معلول نیستیم، اما دو نفر از عزیزانم در خانه با این چالش روبه رو هستند. همسر من مشکل اعصاب و روان دارد و بستری است. پسر من طها، دوازده سال دارد و معلول جسمی و حرکتی است. از وقتی وارد هیئت شدم، حس کردم یک خانواده جدید پیدا کرده ام. فهمیدم که افراد زیادی شرایط مشابه من را دارند. اینجا نه تنها برای عزاداری، بلکه برای حمایت از همدیگر جمع می شویم. به نظرم در این هیئت، جسارت افراد بیشتر می شود و چون نگاه های آزار دهنده افراد سالم کمتر در اینجا هست، توان یابان و حتی خانواده هایشان که درگیر مشکلات آن ها هستند، احساس راحتی می کنند و از انزوداری آیند.

حسن تنهایی نداریم

جواد شیخ تقی آباد، معاون هیئت

ما می خواهیم این هیئت واسطه ای باشد برای خیررسانی. به خانواده های توان یاب و بانوان سرپرست خانوار کمک می کنیم. از تهیه لوازم خانگی گرفته تا دارو و بسته های معیشتی. تاکنون حدود سی خانواده را زیر نظر داشته ایم و هر زمان که در توانمان بوده است، کمک کرده ایم. همه ما می دانیم زندگی ادامه دارد. حتی وقتی شرایط سخت باشد. من در دو سالگی تب کردم و دچار فلج اطفال شدم. از کودکی با معلولیت جسمی و حرکتی زندگی کردم، اما هیچ وقت اجازه ندادم که این مسئله مانع از فعالیت هایم شود. همسر من معلول است و با هم زندگی راساخته ایم. دو فرزند داریم، یکی را عروس کرده ایم و دیگری ده ساله است. اینجا جایی است که آدم احساس تنهایی نمی کند. وقتی می بینم خانواده هایی که مشکلات مشابه دارند، به هم کمک می کنند. احساس خوبی دارم و فکر می کنم کار بزرگی در حال انجام است.

راهی برای خدمت

هادی چوپانی دهنوی، عضو هیئت مدیره و مداح هیئت

در هشت ماهگی فلج بودم، اما بعد بهبود پیدا کردم تا اینکه در سه سالگی موتور روی پای راستم افتاد. همه استخوان های پایم خرد شد. از همان سن، راه رفتن برایم سخت شده است. من همیشه دوست داشتم در مراسم مذهبی فعال باشم. مداحی برایم نه تنها یک عشق، بلکه راهی برای خدمت است. در این هیئت، همه یکدیگر را درک می کنند. کسی به توبه چشم یک فرد ناتوان نگاه نمی کند، بلکه همه به فکر این هستند که چگونه می توانند به هم کمک کنند و قوی تر شوند.

هیئت چند منظوره

آرزو افقهی، عضو هیئت

اینجا فقط برای افراد محله نیست. از خواجه ربیع، گاز شرقی و حتی قاسم آباد هم می آیند. هیئت ما با استقبال خوبی روبه رو شده است. هر هفته دو شنبه ها بعد از ظهر جلسه برگزار می کنیم و حدود هفتاد مستمع ثابت داریم. برخی از هیئت های توان یابان در مشهد مجوز دارند، اما مستمع پرو پا قرصی ندارند. ما تلاش کرده ایم که فضایی ایجاد کنیم که برای همه جذاب باشد. این هیئت در کنار جلسات مذهبی، برنامه های تفریحی هم دارد. مثلاً سه شنبه ها ظهر، آقایان می توانند رایگان از استخری در همین محدوده استفاده کنند. می خواهیم توان یابان را از انزوا خارج کنیم. درخواستمان این است که مسئولان هم به هیئت بیایند. پای درد دل ضعیف ترین قشر جامعه بنشینند و ببینند که مشکلات این افراد فقط جسمی نیست، بلکه بسیاری از ما با مشکلات معیشتی هم دست و پنجه نرم می کنیم.

